

Arrestnummer <i>C1 1558 / 2017</i>
Repertoriumnummer <i>2017 / 3679</i>
Datum van uitspraak 8 december 2017
Notitienummer griffie 2016/NT/989 - -
Notitienummer parket-generaal 2016/PGG/2668 2016/VJ11/989

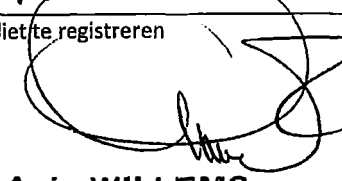
Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Herstelvordering
verdere behandeling
donderdag 26 april 2018 te
14:00 uur.

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 13 DEC. 2017
Niet te registreren
Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000995573-0001-0023-01-01-1

op , en van geboren te op
 beiden wonende te , en , eigendom van
 , ondernemingsnummer , met maatschappelijke
 zetel te , van
 geboren te op , en van , geboren te op
 beiden wonende te

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening :

- a) het optrekken of plaatsen van een constructie,
- c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie

meer bepaald een tussengebouw te hebben opgericht tussen twee bestaande gebouwen, dat dienst doet als kantoorruimte voor het interieurbureau,

te in de periode van 01.09.2012 tot en met 14.11.2012

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

B.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

op het perceel gelegen te , kadastraal gekend als
 , eigendom van geboren te
 op , en van geboren te op
 beiden wonende te , eigendom van eigendom
 van , ondernemingsnummer , met maatschappelijke
 zetel te , van
 geboren te op en van geboren te op
 , beiden wonende te en nr. eigendom

van _____ ondernemingsnummer _____ met
 maatschappelijke zetel te _____ van _____
 geboren te _____ op _____, en van _____
 geboren te _____ op _____, beiden wonende te _____ ;

meer bepaald de bestemming van de hoofdschuur te hebben gewijzigd tot kantoorruimte en logeerruimte,

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode van 01.01.2012 tot 01.01.2013

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30W, besliste bij vonnis van 28 september 2016 op tegenspraak als volgt:

“Voorafgaandelijk:

Verbetert de dagvaarding als volgt:

“De eerste en de tweede

A.

(...)

*op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als
 . eigendom (...)*

B.

(...)

*op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als
 . eigendom van (...)*

Strafrechtelijk:

┌ PAGE 01-00000995573-0004-0023-01-01-4 ─┐

Ten aanzien van

Spreekt de beklaagde vrij voor de tenlastelegging B, doch enkel voor wat betreft de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot logeerruimte.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B (doch enkel voor wat betreft de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot kantoorruimte), bewezen.

*Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.*

*Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.*

Ten aanzien van

Spreekt de beklaagde vrij voor de tenlastelegging B, doch enkel voor wat betreft de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot logeerruimte.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B (doch enkel voor wat betreft de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot kantoorruimte), bewezen.

*Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.*

*Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.*

Kosten en bijdragen:

*Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.*

*Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.*

Veroordeelt de beklagden hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 98,82 euro.

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in hun hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

Burgerrechtelijk:

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Stedenbouwkundig herstel:

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, geboren te _____ op _____ en _____ geboren te _____ op _____ beiden wonende te _____ de herstelmaatregel, zoals hierna bepaald, uit te voeren op de percelen gelegen te _____ kadastraal gekend als _____ uit te voeren:

herstel in de oorspronkelijke staat door:

- het verwijderen van het tussengebouw;
- het staken van het strijdig gebruik van het gelijkvloers van het woningbijgebouw als kantoorruimte;

en dit binnen een termijn van **10 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur door elk van de beklagden een **dwangsom van 150 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ Indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelden.”

1.2 Tegen dit vonnis van 28 september 2016 werd hoger beroep ingesteld op :

- 27 oktober 2016 door de beklagden _____ er _____ ;

- 3 november 2016 door het openbaar ministerie tegen de beide beklaagden.

1.3 Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 10 februari 2017 van dit hof, zelfde kamer, waarbij conclusietermijnen werden vastgelegd en de rechtsdag werd bepaald op de terechtzitting van vrijdag 9 juni 2017.

Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 9 juni 2017 van dit hof, zelfde kamer, waarbij de zaak, op vraag van de beklaagden en van het openbaar ministerie, werd uitgesteld naar de terechtzitting van donderdag 26 oktober 2017.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 26 oktober 2017 in het Nederlands:

- de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester Eva De Witte, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

De zaak werd voor sluiten van de debatten gesteld op de terechtzitting van 27 oktober 2017 waarop zijn verschenen:

- de beklaagden, vertegenwoordigd door meester Eva De Witte, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

2.

2.1 Op de terechtzitting van 26 oktober 2017 heeft het hof de debatten integraal hernomen met de huidige samenstelling van de zetel.

2.2 Op de terechtzitting van 10 februari 2017 werden op verzoek van de beklaagden conclusietermijnen vastgelegd en een rechtsdag bepaald.

Het hof stelt vast dat door de beklaagden op 23 oktober 2017 een nieuwe syntheseconclusie werd ingediend ter griffie, die op de terechtzitting van 26 oktober 2017 ook in origineel (zijnde inclusief een erin afgedrukte foto in kleur) werd neergelegd, dit is na het verstrijken van de desbetreffende conclusietermijnen. Op uitdrukkelijke vraag van het hof heeft het openbaar ministerie te kennen gegeven ermee akkoord te gaan dat ook deze na de conclusietermijnen neergelegde conclusie en alle neergelegde stukken in de debatten worden gehouden. Daar nergens uit blijkt dat de laattijdige neerlegging louter dilatoire doeleinden zou nastreven of de rechten van de andere partijen of het verloop van de rechtspleging zou schenden, dient deze syntheseconclusie dan ook niet uit de debatten te worden geweerd.

Het hof houdt bijgevolg rekening met alle conclusies die werden neergelegd.

3.

3.1 Tegen het vonnis van 28 september 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, werd door de beklaagden hoger beroep aangetekend blijkens een op 27 oktober 2016 ter griffie afgelegde verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld.

Tevens werd door de beklaagden op diezelfde datum (27 oktober 2016) ter griffie een verzoekschrift met grieven ("*grievenformulier hoger beroep*") neergelegd (en dit zelfs in tweevoud) waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

Dit hoger beroep van de beklaagden werd gevolgd door het openbaar ministerie, dat eveneens hoger beroep heeft aangetekend tegen het voormelde vonnis tegen de beide beklaagden, namelijk blijkens een op 3 november 2016 ter griffie afgelegde verklaring, terwijl ook door het openbaar ministerie op 3 november 2016 ter griffie een verzoekschrift met grieven werd neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

De hoger beroepen van de beklaagden en van het openbaar ministerie werden aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artt. 203-204 Sv.).

3.2 Blijkens het op 27 oktober 2016 ter griffie (in tweevoud) neergelegde grievenformulier, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model, achten de beklaagden zich gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat, het niet-toepassen van het gewoon uitstel en het opleggen van de herstelmaatregelen (zie de door de raadsman van de beklaagden aangekruiste en nader toegelichte rubrieken 1.4, 1.6, 1.8 en 2.5 van het voormelde grievenformulier). In dit grievenformulier merken de beklaagden "voor zoveel als nodig" ook op dat ze akkoord gaan met de gedeeltelijke vrijspraak voor de telastlegging B, en dat ze de overige telastleggingen niet betwisten.

Blijkens het op 3 november 2016 ter griffie neergelegde grievenformulier acht het openbaar ministerie zich gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat en in zoverre daarin een gedeeltelijke vrijspraak werd verleend voor de telastlegging B, namelijk de wijziging van de functie van de hoofdschuur tot logeerruimte (zie de aangekruiste en nader toegelichte rubrieken 1.4 en 1.11 van het verzoekschrift met grieven van het openbaar ministerie).

3.3 Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

4.

4.1 De aan de beklaagden ten laste gelegde en in de mate als hierna bepaald bewezenverklaarde feiten, omschreven onder de telastleggingen A en B, zijn in hoofde van elk van de beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van die feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit. Zelfs in zoverre moet worden aangenomen dat de in de telastlegging A bedoelde misdrijfperiode (van 1 september 2012 tot en met 14 november 2012) en de in de telastlegging B bedoelde misdrijfperiode (van 1 januari 2012 tot en met 1 januari 2013) geen nadere specificering van de data van de in die telastleggingen bedoelde misdrijven toelaten, begon de verjaring van de strafvordering voor het geheel van deze feiten in elk geval reeds te lopen op 1 september 2012.

De verjaring van de strafvordering tegen de beklaagden werd bijgevolg regelmatig gestuit door de gedeeltelijke behandeling en het uitstel van de zaak door dit hof op de terechtzitting van 9 juni 2017. Sedertdien is geen vijf jaar verstreken, zodat de strafvordering tegen de beklaagden niet is vervallen door verjaring.

4.2 De procedure werd regelmatig aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de op 22 maart 2016 aan de beklaagden betekende dagvaarding. Deze dagvaarding, waarbij het bevel tot dagvaarding van 4 maart 2016 is gevoegd waarin de hoger aangehaalde telastleggingen zijn vevat, werd op 30 maart 2016 overgeschreven op het kantoor der hypotheek te onder het nummer (art. 6.2.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hierna "VCRO"). Een kopie van de dagvaarding werd door de gerechtsdeurwaarder bij schrijven van 25 maart 2016 overgemaakt aan de gemeente met het oog op de inschrijving in het gemeentelijk vergunningenregister (art. 6.2.2 VCRO), wat navolgend ook is gebeurd (zie stuk 12 van de procedurestukken in eerste aanleg).

4.3 De beklaagden verzochten aanvankelijk dat een bemiddelingspoging door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid zou worden bevolen (art. 6.1.54 VCRO), doch gaven in hun laatste conclusie te kennen daarvan af te zien (zie p. 11 van de op de terechtzitting van 26 oktober 2017 neergelegde syntheseconclusie).

Het hof acht het bevelen van een bemiddelingspoging te dezen hoe dan ook niet opportuun.

5.

5.1 De eerste rechter verbeterde de kadastrale aanduiding van de percelen in de beide telastleggingen, in die zin dat de erin vermelde kadastrale nummers betrekking hebben op

de kadastrale legger zoals
ingevolge een materiële vergissing werd vermeld in de telastleggingen A en B).

5.2 Ter terechtzitting van het hof van 9 juni 2017 stelde het openbaar ministerie dat de in de telastlegging B bedoelde functiewijziging dient te worden gespecificeerd, waarbij meer in het bijzonder de zinsnede *“de bestemming van de hoofdschuur te hebben gewijzigd tot kantoorruimte en logeerruimte”* moet worden gespecificeerd als *“de hoofdfunctie wonen en landbouw in de ruime zin te hebben gewijzigd tot de functie handel, horeca, kantoorfunctie en diensten, namelijk door de bestemming van de hoofdschuur te hebben gewijzigd tot kantoorruimte en logeerruimte”*. Deze voorgestelde specificering van de telastlegging B beoogt blijkbaar een aanpassing van de telastleggingen aan de desbetreffende wettelijke bepalingen (meer in het bijzonder aan art. 2, punten 1°, 4° en 5° van het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, zoals van toepassing vóór de wijziging van dit besluit door het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 2015).

Daar de vraag naar de schuld van de beklaagden aan de telastlegging B in zoverre die laatste betrekking heeft op de functiewijziging van de hoofdschuur tot kantoorruimte, niet aanhangig is bij het hof (zie verder, randnr. 7.1), heeft het hof ook geen saisine om te oordelen over een eventuele aanpassing van de kwalificatie van de telastlegging B in zoverre die laatste telastlegging betrekking heeft op de functiewijziging van de hoofdschuur tot kantoorruimte (art. 210, tweede lid, Sv.).

In zoverre de telastlegging B betrekking heeft op het doorvoeren van een functiewijziging van (de bovenverdieping van) de hoofdschuur tot een logeerruimte, is het voormelde voorstel tot specificering van deze telastlegging niet relevant, daar de beklaagden worden vrijgesproken van dit onderdeel van de telastlegging B (zie verder, randnr. 7.2).

5.3 Op de terechtzitting van 26 oktober 2017 werd voorts de vraag aan de orde gesteld of de in het tweede lid van artikel 6.1.1 VCRO bedoelde verzwarende omstandigheid bijkomend niet bewezen moet worden verklaard in hoofde van de beklaagden.

Daar de vraag naar de schuld van de beklaagden aan de telastlegging A en aan de telastlegging B in zoverre die laatste betrekking heeft op de functiewijziging van de hoofdschuur tot kantoorruimte, niet aanhangig is bij het hof (zie verder, randnr. 7.1), heeft het hof ook geen saisine om te oordelen over een eventuele toevoeging van de voormelde verzwarende omstandigheid aan de kwalificatie van deze telastleggingen (art. 210, tweede lid, Sv.).

De vraag naar de eventuele toevoeging van de voormelde verzwarende omstandigheid aan de telastlegging B in zoverre deze betrekking heeft op het doorvoeren van een functiewijziging van (de bovenverdieping van) de hoofdschuur tot een logeerruimte, is

voorts niet relevant, daar de beklaagden worden vrijgesproken van dit onderdeel van de telastlegging B (zie verder, randnr. 7.2).

6.

De echtgenoten _____ en _____ en hun respectievelijke vennootschappen (nl. de _____ en de _____) zijn mede-eigenaars van een site met gebouwen, gelegen aan de _____ te _____ en bestaande uit drie naadloos aansluitende percelen, kadastraal gekend te _____. De percelen zijn volgens het gewestplan _____ gelegen in agrarisch gebied binnen een omgeving met zowel zonevreemde woningen als landbouwbedrijven.

Met betrekking tot deze site verleende de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen op 6 september 2007 aan de beklaagden _____ en _____ een stedenbouwkundige vergunning (die eerder, bij beslissing van 14 juni 2007, was geweigerd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ om de bestaande landbouwgebouwen te slopen en om een residentiële woning (in L-vorm) te bouwen (met een omvang van 998,7 m³), evenals om de schuur/bergplaats (met een omvang van 1.336,4 m³) te herbouwen en een siervijver aan te leggen.

Na een anonieme aangifte bij de politie van de zone _____ in november 2012 werd een strafonderzoek opgestart naar eventuele inbreuken op de VCRO. Hieruit bleek onder meer dat de beklaagden woonden in het hoofdgebouw aan de _____, en dat de nieuwe schuur/bijgebouw werd gebruikt als kantoorruimte voor de interieurfirma van de beklaagde _____ (de _____), waarin blijkbaar zelfs personeel van het interieurbureau werkzaam was (zie de foto in stuk 18 van het strafdossier). Bovendien bleken het hoofdgebouw (woninggedeelte) en de schuur verbonden te zijn met een eveneens als bureelruimte ingericht "tussengebouw", waarvan niet wordt betwist dat het werd opgericht zonder stedenbouwkundige vergunning. Op de plaats van de siervijver bleek een zwembad te zijn aangelegd.

De beklaagden dienden een aanvraag tot stedenbouwkundige regularisatie in bij de gemeente _____, meer in het bijzonder met het oog op het regulariseren van de doorgang tussen de woning en de aanliggende bergplaats (zijnde dus het voormelde "tussengebouw"), en met het oog op het regulariseren van de gedeeltelijke functiewijziging van de bergplaats naar kantoorruimte. Op 19 februari 2014 werd deze regularisatieaanvraag evenwel geweigerd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____, dat er onder meer op wees dat de uitbreiding en de (niet-vergunde) verbinding een totaal volume oplevert van 2.419,80 m³, zijnde meer dan 1000 m³ (ar. 4.4.15 VCRO), zodat de zonevreemde functiewijziging, mede gelet op de niet-vergunde toestand van het tussengebouw, niet regulariseerbaar is. Tegen deze weigeringsbeslissing blijkt er geen hoger beroep te zijn ingesteld.

De gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur formuleerde op 24 februari 2015 een herstellvordering, waaromtrent een positief advies werd verleend door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, waarna deze herstellvordering bij schrijven van 22 mei 2015 bij het parket werd ingeleid. Deze herstelmaatregel strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, namelijk enerzijds door het verwijderen van het tussengebouw en anderzijds door het staken van het strijdig gebruik van het woningbijgebouw (de schuur/bergplaats).

In maart 2015 dienden de beklagden een nieuwe stedenbouwkundige vergunningsaanvraag in, die ditmaal louter strekte tot de regularisatie van de gedeeltelijke bestemmingswijziging van de bergplaats tot een kantoorruimte. Ook deze aanvraag werd, op 15 juli 2015, geweigerd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente. De beklagden tekenden beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing, waarop de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen hen op 26 november 2015 de gevraagde regularisatievergunning toekende. De deputatie wees er in dit verband op dat volgens de voorgebrachte plannen “een niet nader omschreven gedeelte” van de verbinding tussen de woning en het bijgebouw zou worden afgebroken, en dat louter de regularisatie werd gevraagd van de inrichting van een kantoorruimte in het bijgebouw.

Nadat de beklagden in maart 2016 waren gedagvaard voor de eerste rechter wegens het oprichten van het tussengebouw zonder vergunning (telastlegging A) en wegens het wijzigen van de functie van de hoofdschuur zonder vergunning, namelijk tot kantoorruimte en logeerruimte (telastlegging B), beval de eerste rechter alvorens recht te doen een plaatsopneming. Uit deze plaatsopneming, die plaatsvond op 17 mei 2016, blijkt dat het tussengebouw toentertijd nog steeds verbonden was met het woongedeelte (hoofdgebouw) en de schuur/bergplaats, alsook dat deze laatste en het tussengebouw nog steeds werden gebruikt als kantoorruimte.

In het beroepen vonnis van 28 september 2016 werden de beide beklagden vrijgesproken van een gedeelte van de telastlegging B, namelijk in zoverre die telastlegging betrekking had op de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot logeerruimte. De telastleggingen werden voor het overige bewezen verklaard en de beklagden werden veroordeeld zoals voormeld, waarbij de herstellvordering gegrond werd verklaard in de mate zoals hoger aangehaald (zie hoger, randnr. 1.1).

7.

7.1 Aangezien er in de hoger aangehaalde grievenschriften geen grieven worden aangevoerd tegen de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de schuld van de beklagden aan de telastleggingen A en B – behalve in zoverre de telastlegging B betrekking heeft op de functiewijziging van de schuur naar een logeerruimte (zie hierna, randnr. 7.2) – en er volgens het hof zoals hoger reeds gesteld ook geen redenen voorhanden zijn om ambtshalve enige grief op te werpen, staat het ingevolge het bestreden vonnis vast dat de beklagden beiden schuldig zijn aan :

A.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van
, geboren te op en van
geboren te op , beiden wonende te
, eigendom van , ondernemingsnummer
, met maatschappelijke zetel te , van
geboren te op en van
, geboren te op , beiden wonende te
, en nr. eigendom van
, ondernemingsnummer , met maatschappelijke zetel te
, van
geboren te op , en van , geboren te
op , beiden wonende te

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening :

- a) het optrekken of plaatsen van een constructie,*
- c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie*

meer bepaald een tussengebouw te hebben opgericht tussen twee bestaande gebouwen, dat dienst doet als kantoorruimte voor het interieurbureau,

te in de periode van 01.09.2012 tot en met 14.11.2012

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

B.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als
 , eigendom van
 geboren te op , en van
 geboren te op beiden wonende te
 , eigendom van eigendom van
 ondernemingsnummer , met maatschappelijke zetel te
 van , geboren te
 op en van , geboren te op
 beiden wonende te , en nr. eigendom van
 ondernemingsnummer met
 maatschappelijke zetel te van
 , geboren te op , en van
 geboren te op , beiden wonende te
 ;

meer bepaald de bestemming van de hoofdschuur te hebben gewijzigd tot kantoorruimte,

te op niet nader te bepalen data in de periode van 01.01.2012 tot 01.01.2013

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De aldus omschreven telastleggingen A en B (deze laatste beperkt zoals voormeld) houden rekening met de verbeteringen waarvan sprake in randnummer 5.1 van het voorliggende arrest.

7.2 In zoverre de telastlegging B betrekking heeft op het doorvoeren van een functiewijziging van (de bovenverdieping van) de hoofdschuur tot een logeerruimte zonder vergunning, is het hof, in navolging van de eerste rechter, van oordeel dat uit geen enkel element blijkt dat de schuur, meer in het bijzonder de bovenverdieping ervan (door de beklagden ook "mezzanine" genoemd), daadwerkelijk ooit zou zijn ingericht tot een logeerruimte. Dit laatste blijkt alvast niet uit het strafdossier (zie onder meer de foto in stuk

19 van het strafdossier) en kan niet worden afgeleid uit de enkele vermelding in het strafdossier dat uit het uitvoeringsplan van de beklaagden zou blijken dat zij ooit de intentie hebben gehad om de schuur ook te laten fungeren als een logeerruimte (zie stuk 10 strafdossier).

De beklaagden dienen derhalve te worden vrijgesproken van de telastlegging B in zoverre die telastlegging betrekking heeft op het wijzigen van de bestemming van de hoofdschuur tot logeerruimte.

8.

De misdrijven die het voorwerp vormen van de door de eerste rechter bewezenverklaarde telastleggingen A en (deels) B, zijn in hoofde van elk van de beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf moet worden uitgesproken (art. 65, eerste lid, Sw.).

Zowel de beklaagde _____ als de beklaagde _____ hebben heel bewust de stedenbouwkundige voorschriften genegeerd door een onvergund tussengebouw op te richten en de hoofdfunctie van de nieuw gebouwde schuur/bergplaats zonder vergunning te wijzigen tot een kantoorruimte. Reglementaire voorschriften die strekken tot de goede ruimtelijke ordening hebben zij aldus volledig ondergeschikt gemaakt aan louter persoonlijke, individuele intenties. De administratieve inspanningen van de beklaagden om de toestand te regulariseren, evenals hun medewerking aan het strafonderzoek en hun bedenkingen omtrent de plaatselijke toestand en de volgens hen gebleken afwezigheid van enige hinder voor de omgeving (zie p. 10 van de op de terechtzitting van 26 oktober 2017 neergelegde syntheseconclusie), voor zover deze bewering al juist zou zijn, doen hieraan geen afbreuk.

Anderzijds werd geen van de beklaagden in het verleden ooit al correctioneel veroordeeld, zij het dat zij beiden wel reeds verkeersgerelateerde veroordelingen door de politierechtbank hebben opgelopen.

De hierna voor elk van de beide beklaagden bepaalde effectieve geldboete houdt in hoofde van elke beklaagde rekening met deze overwegingen en is voorts noodzakelijk om elk van hen te weerhouden van recidive. Er kan dan ook niet worden ingegaan op het verzoek van de beklaagden om aan de hen opgelegde geldboete (geheel of gedeeltelijk) de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging te koppelen, daar een dergelijke gunst hen onvoldoende het besef zou bijbrengen van de ernst van de door hen gepleegde misdrijven.

De bewezen verklaarde misdrijven werden gepleegd na 31 december 2011 maar vóór 1 januari 2017, zodat de geldboetes, uitgedrukt in euro, met 50 opdecimen moeten worden verhoogd.

U

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraffen strekken ertoe om in een voldoende effectieve vervangende straf te voorzien mochten de respectievelijke geldboetes niet worden betaald door de beklaagden.

9.

De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in hunnen hoofde bewezenverklaarde telastleggingen zoals voormeld.

De beklaagden dienen ook, als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf, elk te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25,- EUR tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans telkens vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200,- EUR, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Tevens zijn de beklaagden elk gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 51,20 EUR bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012; omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013).

10.

10.1 De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd, na een positief advies door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, regelmatig ingeleid bij het parket bij schrijven van 22 mei 2015. Deze herstelmaatregel strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, volgens de bewoordingen van de herstellvordering meer in het bijzonder door (stuk 87 straf dossier) :

- *het verwijderen van het tussengebouw ;*
- *het staken van het strijdig gebruik van het woningbijgebouw (de bergplaats) in functie van de uitbating van de firma's, nl. het gelijkvloers van de hoofdschuur als kantooruimte en de eerste verdieping van deze hoofdschuur als een logeerruimte, én het uitvoeren van aanpassingswerken aan het woningbijgebouw tot de vergunde bergplaats conform het vergunde bouwplan d.d. 6/09/2007;*

(inclusief eventuele vloerplaat en fundamente), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

10.2 In zoverre de herstellvordering strekt tot het staken van het gebruik van de eerste verdieping van het woningbijgebouw (zijnde de schuur/bergplaats) als een logeerruimte, dient deze te worden afgewezen, daar het desbetreffende onderdeel van de telastlegging B niet bewezen is en de beklagden hiervan worden vrijgesproken (zie hoger, randnr. 7.2).

Voorts heeft het hof niet meer te oordelen over de herstellvordering in zoverre ze ertoe strekt aanpassingswerken te laten uitvoeren aan het woningbijgebouw (zijnde de schuur/bergplaats) teneinde deze te conformeren aan de vergunde bergplaats volgens het vergunde bouwplan van 6 september 2007. De eerste rechter wees dit onderdeel van de herstellvordering immers af omdat de beklagden niet werden vervolgd wegens het bouwen van de schuur/bergplaats in strijd met het bouwplan zoals vergund door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 6 september 2007 (vierde alinea van het 13^e blad van het beroepen vonnis). Tegen de afwijzing van dit onderdeel van de herstellvordering door de eerste rechter werden door het openbaar ministerie geen grieven ingebracht, zodat het hof geen saisine heeft om nog te oordelen over dit onderdeel van de herstellvordering.

10.3 Wat de functiewijziging van het (woning)bijgebouw, zijnde de schuur/bergplaats, tot een kantoorruimte betreft, werd door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen op 26 november 2015 een regularisatievergunning verleend voor de gedeeltelijke bestemmingswijziging van een bergplaats tot een kantoorruimte, onder meer op grond van de overweging dat “de bestaande verbinding van de woning naar het bijgebouw gedeeltelijk wordt gesloopt, zodat het woningbijgebouw volledig vrij komt te staan van de woning”, waardoor er volgens de deputatie “zonder meer sprake is van een bestaand vergund bijgebouw, nu dit gebouw wordt teruggebracht naar een hoofdzakelijk vergunde constructie” (cfr. de vergunning van 6 september 2007)” (stuk 121 strafdossier ; zie over de loskoppeling van het tussengebouw van het bijgebouw (schuur/bergplaats) hierna, randnr. 10.4).

In navolging van het standpunt van het openbaar ministerie en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, is het hof van oordeel dat de door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen op 26 november 2015 verleende regularisatievergunning met betrekking tot de bestemmingswijziging van de bergplaats tot een kantoorruimte manifest onwettig is, zodat hiermee geen rekening kan en mag worden gehouden (art. 159 G.W.). Het hof verwijst dienaangaande naar de desbetreffende pertinente motieven van de eerste rechter, die bij deze worden overgenomen en bevestigd en als herhaald worden beschouwd (randnr. 25 op het 11^e en het 12^e blad van het bestreden vonnis), en die niet in het minst worden ontkracht door de argumentatie in de conclusie van de beklagden. Het hof voegt daar nog aan toe dat de deputatie deze regularisatievergunning ten onrechte baseerde op het uitgangspunt van een losstaande schuur, terwijl op het ogenblik van de regularisatievergunning het tussengebouw nog vast zat aan het hoofdbouwwerk.

In dit verband wijzen de beklaagden er evenwel op dat zij inmiddels de kantoren van het interieurbureau hebben overgebracht naar Dit laatste wordt
inderdaad aangetoond aan de hand van stukken (inzonderheid foto's).

Voorts stellen de beklaagden in hun conclusies dat het schuurgebouw momenteel vooral dienstig is als hobbyruimte-ontspanningsruimte-bergruimte, en benadrukken zij tevens dat het niet meer de bedoeling is om dit bijgebouw nog in te richten als kantoorruimte (p. 12 van de op de terechtzitting van 26 oktober 2017 neergelegde syntheseconclusie).

In dit verband blijkt uit het navolgend proces-verbaal van vaststelling van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 28 september 2017 () dat de burelen inderdaad uit het bijgebouw werden verwijderd (zie stuk 11 van de procedurebundel in hoger beroep). De omstandigheid dat de ingemaakte kasten, verlichting en stopcontacten in het bijgebouw niet werden verwijderd, impliceert naar het oordeel van het hof niet dat de functiewijziging tot kantoorruimte niet ongedaan zou zijn gemaakt.

Aldus wordt door de beklaagden het tegenbewijs geleverd dat het herstel op dit punt wel degelijk werd uitgevoerd en dat de functiewijziging van het bijgebouw (schuur/bergplaats) tot kantoorruimte wel degelijk ongedaan werd gemaakt (art. 6.1.45 VCRO). Op dit punt dient de herstellvordering dan ook zonder voorwerp te worden verklaard.

Volledigheidshalve herhaalt het hof dat de in het voormelde navolgend proces-verbaal van vaststelling van 28 september 2017 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur geformuleerde bedenking dat er geen aanpassingswerken aan het bijgebouw werden uitgevoerd teneinde dit te conformeren aan het vergunde bouwplan van 6 september 2007 (onder meer wat de problematiek van de zogenaamde "vide" en de tussendeuren betreft), te dezen irrelevant is, daar de beklaagden niet worden vervolgd omdat ze het bijgebouw (schuur/bergplaats) niet conform de vergunning zouden hebben gebouwd, en de gevorderde aanpassingswerken als zodanig niet ertoe strekken de wederrechtelijke functiewijziging ongedaan te maken.

10.4 Wat de beoordeling van de herstellvordering betreft in zoverre deze strekt tot het verwijderen van het tussengebouw, houdt het hof rekening met de volgende overwegingen.

Vooraf stelt het hof vast dat de beklaagden een (klein) deel van het tussengebouw recent blijkbaar hebben afgebroken. Meer in het bijzonder blijkt de aanhechting van het tussengebouw aan het bijgebouw (schuur/bergplaats) ongedaan te zijn gemaakt, waarbij het tussengebouw lateraal – ter hoogte van de voorheen bestaande doorgang met het bijgebouw – ongeveer met een meter werd ingekort, waardoor een nauwe doorgang werd gecreëerd tussen het bijgebouw (schuur/bergplaats) enerzijds en het tussengebouw anderzijds, die beide werden dichtgemaakt met houten planken. Op de plaats van deze nauwe doorgang blijkt nog steeds de vloer te liggen die eertijds in het tussengebouw werd gelegd (zie de twee foto's onder stuk 10 van de door de beklaagden ter terechtzitting van 26

U

oktober 2017 neergelegde stukkenbundel). Het tussengebouw is wel nog steeds verbonden met het hoofdgebouw (woning).

Een en ander wordt voorts bevestigd door een door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan het openbaar ministerie gericht schrijven van 4 oktober 2017, gevoegd bij een mailbericht van 16 oktober 2017 (zie stuk 11 van de procedurebundel in hoger beroep), waarin de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bevestigt op 23 maart 2017 een mailbericht met bijgevoegde foto's te hebben ontvangen van de raadsman van de beklaagden, waaruit bleek dat het tussengebouw met ca 1 meter afstand werd verwijderd van het bijgebouw, met daarbij "de vraag voor het behoud van het resterende deel van het tussengebouw in het kader van een minnelijke schikking". De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur behield echter integraal de eerder geformuleerde herstellvordering, waarbij in het voormelde schrijven nog werd opgemerkt dat uit de statistiek van de bouwvergunningen blijkt dat de vergunde woning een volume heeft van 998,676 m³, terwijl het "behouden resterende deel" van het tussengebouw een oppervlakte heeft van 32 m². De beklaagden houden in hun conclusies evenwel voor dat het gedeeltelijk (namelijk aan de zijde van het bijgebouw/schuur) losgekoppelde tussengebouw slechts nog een bijzonder beperkte oppervlakte heeft (p. 6 onderaan en p. 16 van de ter terechtzitting van 26 oktober 2017 neergelegde syntheseconclusie).

Voorts herhaalt het hof dat het vaststaat dat er met betrekking tot het (nog bestaande gedeelte van het) tussengebouw, dat thans nog steeds aansluit bij de woning (hoofdgebouw), nooit een stedenbouwkundige vergunning werd verleend. In dit verband kunnen uit de hoger aangehaalde regularisatievergunning van de deputatie van 26 november 2015 met betrekking tot de (gedeeltelijke) bestemmingswijziging van het bijgebouw (schuur/bergplaats) tot een kantoorruimte, geen relevante gegevens worden afgeleid omtrent de vergunbaarheid van het tussengebouw. De deputatie stelde integendeel dat de regularisatieaanvraag er niet toe strekte om een standpunt te verkrijgen omtrent de sloop van het tussengebouw, en wees er uitdrukkelijk op dat met betrekking tot het tussengebouw een door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid positief geadviseerde herstelmaatregel geldt waarbij de integrale verwijdering van het tussengebouw wordt vooropgesteld, waarbij de deputatie voorts uitdrukkelijk stelde dat haar beslissing over de functiewijziging geenszins een uitspraak inhield over de vergunbaarheid van het tussengebouw (stukken 120 – 121 van het strafdossier).

Evenwel blijkt uit de herstellvordering dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het zonder stedenbouwkundige vergunning opgerichte tussengebouw enerzijds en de functiewijziging van het bijgebouw (schuur/bergplaats) tot een kantoorruimte anderzijds, in het licht van het gevorderde herstel in de oorspronkelijke toestand, als een geheel beschouwt, waarbij wordt gefocust op de wederrechtelijke functiewijziging van dit geheel (*"Concreet blijkt dat het tussengebouw en de berging in de feiten als bureelruimte, kantoor, magazijn worden gebruikt, in functie van de gevestigde firma's en (schilderwerken) op deze locatie"*, stuk 88 van het strafdossier). Ook

de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid stelt in zijn positief advies bij de herstellvordering uitdrukkelijk dat de wederrechtelijke handelingen waarop de herstellvordering is gebaseerd, een ondeelbaar geheel uitmaken (randnrs. 4.1.2 en 4.1.3 van het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (stukken 80 - 81 van het straf dossier), waarin voorts wordt gesteld : *“Onderhavig advies wordt dan ook verleend voor de gevorderde staking van het strijdig gebruik van het kwestieuze woningbijgebouw, gecombineerd met de gevorderde aanpassingswerken, vermits dit woningbijgebouw, door het gerealiseerde tussengebouw, één bouwfysisch geheel vormt met de kwestieuze woning en de kantoorfunctie zowel ondergebracht is in het tussengebouw als in het woningbijgebouw”*).

In het licht hiervan en mede gelet op de omstandigheid dat bepaalde punten van de herstellvordering thans worden afgewezen als ongegrond, respectievelijk zonder voorwerp worden verklaard (zie hoger, randnrs. 10.2 en 10.3), rijst dan ook de vraag :

- wat het standpunt is van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur omtrent het gevorderde herstel in de oorspronkelijke toestand in zoverre dit thans beperkt is tot de verwijdering van het (nog resterende gedeelte van het) tussengebouw;
- wat het standpunt is van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid met betrekking tot een tot dit punt beperkte herstellvordering.

Het hof is dan ook van oordeel dat de herstellvordering, in zoverre ze strekt tot het verwijderen van het tussengebouw, niet in staat van wijzen is, en nodigt het openbaar ministerie dienvolgens uit om de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur te verzoeken (1) om standpunt in te nemen omtrent de tot de verwijdering van het (thans nog resterende gedeelte van het) tussengebouw beperkte herstellvordering en (2) om opnieuw een adviesaanvraag te richten tot de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid met betrekking tot de aldus beperkte herstellvordering.

Daar het in het belang is van alle partijen dat de herstellvordering zo spoedig mogelijk zijn volledige beslag krijgt, dient het voorliggende arrest op dit punt uitvoerbaar bij voorraad te worden verklaard niettegenstaande elk rechtsmiddel (art. 428, tweede lid, Sv.).

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, recht doende op tegenspraak,**

Gelet op de in het bestreden vonnis en in het voorliggende arrest, met inbegrip van de telastleggingen, aangehaalde wettelijke bepalingen, evenals op :

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 162, 190, 191, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van 28 september 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, ontvankelijk, en er ten gronde over beslissend binnen de perken van de aangevoerde grieven als volgt :

Op strafgebied

Spreekt de beklaagde _____ en de beklaagde _____ vrij van de telastlegging B in zoverre die telastlegging betrekking heeft op het wijzigen van de bestemming van de hoofdschuur tot logeerruimte;

Stelt vast dat de beklaagde _____ en de beklaagde _____ ingevolge het door de grievenformulieren in hoger beroep op deze punten niet bestreden vonnis van 28 september 2016 voor het overige definitief schuldig werden bevonden aan de misdrijven, voorwerp van de telastleggingen A en B in de mate zoals nader gespecificeerd in randnummer 7.1 van het voorliggende arrest;

Veroordeelt de beklaagde _____ uit hoofde van de in die mate bewezenverklaarde telastleggingen A en B samen tot een geldboete van 1.500,- EUR, te verhogen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 9.000,- EUR;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn de aan de beklaagde _____ opgelegde geldboete vervangen zal kunnen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

Veroordeelt de beklaagde _____ uit hoofde van de in die mate bewezen verklaarde telastleggingen A en B samen tot een geldboete van 1.500,- EUR, te verhogen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 9.000,- EUR;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn de aan de beklaagde _____ opgelegde geldboete vervangen zal kunnen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

Legt de beklaagde _____ en de beklaagde _____ elk de verplichting op een bedrag van 25,- EUR, vermeerderd met 70 opdecimen en aldus gebracht op telkens 200,- EUR te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

Legt de beklaagde _____ en de beklaagde _____ elk de verplichting op een bedrag van 51,20 EUR te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

Veroordeelt de beklagde _____ en de beklagde _____ hoofdelijk tot de kosten gevallen in eerste aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 98,82 EUR, en veroordeelt hen tevens hoofdelijk tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 129,66 EUR; Stelt vast dat al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt werden door de in hoofde van de beklagden bewezenverklaarde telastleggingen zoals voormeld;

Wat het gevorderde herstel betreft

Wijst de herstellvordering af als ongegrond in zoverre ze strekt tot het staken van het gebruik van het bijgebouw (schuur/bergplaats) als een logeerruimte en stelt voorts vast dat de herstellvordering niet tot de saisine van het hof behoort in zoverre ze strekt tot het uitvoeren van aanpassingswerken aan het bijgebouw (schuur/bergplaats) teneinde deze te conformeren aan het vergunde bouwplan van 6 september 2007 ;

Zegt voor recht dat de door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen op 26 november 2015 verleende regularisatievergunning met betrekking tot de bestemmingswijziging van de bergplaats tot een kantoorruimte onwettig is, zodat hiermee geen rekening wordt gehouden (art. 159 G.W.);

Verklaart de herstellvordering zonder voorwerp in zoverre ze strekt tot het staken van het gebruik van het bijgebouw (schuur/bergplaats) als kantoorruimte ;

Stelt vast dat de herstellvordering niet in staat van wijzen is in zoverre ze strekt tot het verwijderen van het tussengebouw, en nodigt het openbaar ministerie uit om te handelen zoals bepaald in randnummer 10.4 van het voorliggende arrest ; verklaart deze beslissing uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk rechtsmiddel;

Stelt de zaak met het oog op de verdere behandeling van de herstellvordering zoals bepaald in randnummer 10.4 van het voorliggende arrest, in voortzetting op de terechtzitting van **donderdag 26 april 2018 om 14.00 uur**;

Houdt de beslissing over eventuele overige kosten aan.

Kosten eerste aanleg: € 98,82

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 51,00
Afschriften akten HB: € 6,00
Opstelrecht HB bekl.: € 35,00
Dagv. beklaagden: € 25,87

€ 117,87

+ 10 %: € 11,79

Totaal: € 129,66

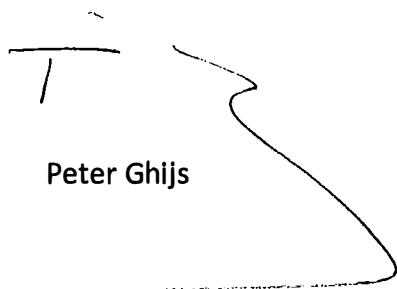
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **8 december 2017** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

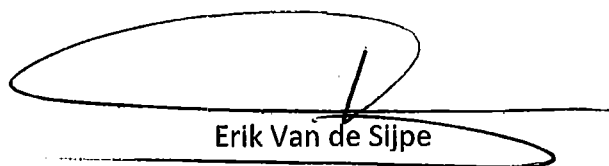
Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Peter Ghijs

Erik Van de Sijpe

